

La nostra

*** ANY TERCER, NÚM. 130 *** QUINZENARI POPULAR *** INCA, 1 DE JORIOL DE 1910 ***

La alianza de catòlics y nacionalistes

Cada dia estic més convenut de que la corda ab que s'vol endogalar la Iglesia es la mateixa ab que s'endogalen les nacionalitats ibèriques a Espanya.

Cada dia me sembla veure més clar, que en les elevades esferes polítiques, més que sectarisme o impietat to que hi ha es una ferma voluntat de rompe tota organizació dels ciutadans, política o religiosa, que no sia un mecanisme menat mecànicament desde l'Estat central, que vol ser l'amo de tota l'Espanya y de tots els espanyols.

En el terreno de la ensenyansa, els privilegis de que gosen les universitats oficials de donar títols acadèmics, el monopoli que'ls posseludors d'aquests títols exerceixen, l'organización donada al magisteri y escoles, amanciantes de la tutela municipal, pera estar únicament subgectes al Estat, son cosas que demostren aquestes ansies que té l'Estat d'omnipotencia.

En el terreno municipal, el pretengut cos de secretaris, no es altra cosa que un intent de reduir els municipis o rodes inconcients de la gran màquina gubernamental.

En el terreno dels serveys públics, nos demostren lo mateix aquesta gran multiitut de cossos que son els amos de mitja Espanya, el cos d'enginyers de montanyes, els de camins, els agrònoms, els cossos d'inspectors, d'aquí y d'allà y els que hi ha en projecte d'enginyers industrials, de mejes titulats, etc., constituhint el somni d'aurat dels Chauffers gubernamentals que poguessin arribar o constituir els cossos nacionals de sastres, saba-ters, cuiners y escombriaires.

Y no ha de tenir quimera l'Estat, contra aquestes congregacions religioses que eduquen y ensenyen y prediquen sense preguntarli qué y com han d'educar, ensenyar y predicar.

Y com pot tolerar l'Estat, tola aquesta organizació eclesiástica, de la que ell, ab tot y haverle posada a sou, després de la desamortisació, no mes ni'l cap ni'l cor!

Y tant eric jo que es aquest y no altre el motiu de la política anticlerical del govern que estic convenut com si ho vegés, que si pogués reduir als jesuïtes, caputxins y germans de les Escoles Cristianes a altres tants cossos de funcionaris seus, els apoyaria de tort y de través contra tot y contra tothom.

Y fins penso que somnien alguna vegada

en la nacionalisació de l'Iglesia, convertint als bisbes y rectors en instruments ab que ell, l'Estat, pogués dominar les conciències de sos súbdits.

Creo que anam caminant cap aquest nou genre de despotisme y que solament dos entrebancs forts troba l'Estat espanyol, l'Iglesia y el nacionalisme, l'esperit religió que li nega'l dret de governar les conciències y l'esperit nacionalista que en totes les demés esferes rebutja les intronissions iniques del centralisme.

Se'n despren d'aquí que'ls catòlics y els nacionalistes, per la naturalesa dels interesos que defensen, pel genre de batalla que se'ls presenta y per les necessitats de la táctica defensiva de huen necessariament aliar-se contra l'enemic comú.

Les complasencies dels conservadors ab els liberals, acaben de demostrar que en aquesta política de absorció tots els orguens de govern hi estan conformes y que de cap d'ells podem fiarnos.

Aquesta alianza s'ha de fer alsant la bandera del anticentralisme única capassa d'axoplugar forseis prou nombroses pera portarla a la victoria o pera retrassar la tirania.

Nosaltres creyem fermament que d'aquesta alianza depèn el pervindre de la religió y de nostra terra catalana amenassades ab dós de ser estrangulades al un mateix llas escorredor.

Y per això eric que l'erro més gros d'alguns catòlics es prestar-se a servir de palanca pera somoure les organizacions catalanistes en benefici dels partits gubernamentals, y l'erro gros de molts catalanistes es l'aixecar la bandera anticlerical, combatintse mutuament dues forces que l'actual moment históric son les úniques que podrien servir de resclosa a la corrent destructora que'ns aménassa.

JAUME RAVENTÓS.
De l'Apat.

Pio X, En Mistral y Na Maria A. Salvá

Dos fets de suara, relacionats en la literatura del Autor y Traductora de l'hermosa poesia *A la Rassa Llatina* nos han induit a honrar nostres columnes en la publicació que'm feim d'ella.

Primerament el gran poeta de Provensa enviá a n-el Papa son poema *Nerto*, per medi del Rector de Maillane, Mr. Celse, qui fouc rebut en audiència per Sa Santedad. Pio X. li ha enviat una magnífica medalla d'or ab la

seua efígie y un retrato ab la següent bendició autografa que tradit del llafí diu axí:

A nostro estimat fill l'il·lustre Federich Mistral, felicitantlo de cor per les seves admirables obres poètiques y demanant per ell al Senyor tota clase de prosperitats y benaurances encara per molts anys, en testimoni de nostra benvolenca, li enviam ab particular efecte la Bendició Apóstolica.

Vaticá, 24 de Maig 1910.—Pio Papa X.

En segon lloc, Na Maria A. Salvá, ha traduides magníficament moltes de les poesies d'En Mistral, com nostros lectors n'han vistes algunes mostres degut a la deferencia de l'escellent poetisa de Lluchmajor. Ara, a can Gustau Gifi de Barcelona, li acaben de editar en un tomet aquestes belles traduccions, baix el refinat esmert de'n Joseph Carné y ab un magistral prólec de M. Ruyra.

Notes son aquestes que han de alegrar a molts de nostros suscriptors per l'admiració devota que senten per aquests dos grans poetes regionals y camparols, de nostra raça.

A la Rassa Llatina

Traducció de Mistral
Alsa ton front Raça Llatina,
que ja en el fons de ton cubell
bull la verèma purpurina
y va a ratjarne el vi novell.
Ta cabellera esponerosa
que vola a l'aire del Tabor,
diu qu'ets la raça lluminosa
que viu de joia y d'alta amor;
raça d'apòstols qui predica,
qui les campanes fa brandà;
tu n'ets la trompa qui publica,
tu n'ets la ma qui escampa'l gra.
Ta llengua mare fou riuada
que per set branques correuent,
d'amor y llum amb sa regada
deixá la terra floraixent.
Ta llengua d'or, filla romana
del poble rey, es la cançó
que cantarà la boca humana
mentres el verb haurá rañó.

*Ta sanch il·lustre de tot caire,
per la justícia se vessá;
per allá lluny tos navegaires
un mon novell vareu trobá;
com mal ferreny ta pensa ardida
ha copetjat sovint tos reis...
Ah! si no fosses dividida,
qui te podria fer les lleis?*

Encès en ilum de les estrelles
 tan flam ardent has aixecat;
 has fet del marbre maravelles,
 lo sobre-bell has encarnat.
 Patria de l'art y l'armonia,
 de tu la gracia n'hem rebut;
 tu n'ets la font de l'alegria,
 tu n'ets l'eterna joventut.

De tes beidats de forma pura
 els monuments has vist poblá;
 en tos triomfs e en ta amargura,
 quin cor ben nat no batejá?
 Quant tu floreix floreix l'història,
 escampes vida com el sol,
 y dels eclipses de ta gloria
 sempre lo món ha portat dol.

Ta bella mar, que a vela plena
 passa'l vaixell com un anhel,
 ríia a tos peus sa blanca arena
 enmirallant l'atzur del cel.
 Deu, a ta mar sempre rienta,
 li doná llum a bell esclat,
 y es la parcinta resplendentia
 del poble teu, fort y colrat.

Per les montanyes soleioses
 creix l'olivera de la pau;
 les teues vinyes pampoloses
 feuiten devall ton cel tan blau.
 Raça llatina, en remembrança
 de ton destí, tan alt arreu,
 gira tos ulls a l'esperança,
 y uneixte bé sota la creu.

Alsa ton front, Raça Llatina,
 que ja en el fons de ton cubell
 bull la verema purpurina
 y va a ratjarne el vi novell.

MARIA ANTONIA SALVÀ.

Dolç sonriure

Un homio molt veyet qu'estava malalt, pròxim a la mort, va voler passar a l'altre món rodetjat de tots els seus fills y nets. Li agafá com un desmay, y el cregueren mort, però es cap d'una estona, observaren que; tenent els ulls tancats somreia tres vegades seguides. Quant va obrir els ulls el major dels fills li va preguntar la causa d'aquella alegria y el vellet digué:

La primera vegada qu'he sonrigut repassava dins la memoria tots els plers qu'he tastat durant la meua vida, y no he pogut manco de riure al veure la ceguera dels que donen qualque valor an aquestes bambolles de sabó.

La segona vegada m'he recordat de tots els mals y penes qu'hè suferit durant una llarga vida, y m'he aleyrat al pensar que's arribat al moment en que aquestes tribulacions han perdut ses espines y que vaig a recullir les roses en que s'han convertides.

La darrera vegada, reflexionant sobre la mort, he hagut de sonriure al pensar en la por que fa en els homios aquest àngel de Deu enviat per posar fi an els nostros patiments y conduir-nos a la patria de la pau y de la benhaurança eterna.

F.

El baile tal tal como se practica hoy generalmente, y juicio que han formado de él todos los siglos

En todos los pueblos de la antigüedad se se miró el baile como una señal de frivolidad, de disipación, de molicie, de sensualidad, de corrupción y de lujuria, como una escuela de las pasiones más peligrosas. Los hombres más célebres de la Grecia y los más insignes entre los romanos, han pro. crito los bailes, ó los han pintado con tales colores, que no pueden menos de inspirar el mayor horror y el más profundo desprecio.

Aristóteles, príncipe de los filósofos griegos, recomienda á los jueces y magistrados que prehiban el baile á la juventud.

El gran filósofo Platón prefirió incurrir en desgracia y desagradar á Dionisio el tirano, á tomar parte en un baile que había dispuesto este rey al terminar un festín.

Demóstenes, rey de los oradores griegos, en uno de sus elocuentes discursos, queriendo hacer odiosos para sus atenienses á los que acompañaban á Filipo, rey de Macedonia, les acriminó por haber bailado.

El pueblo romano, segun Emilio Probo, puso el baile en el catálogo de los vicios.

El historiador romano Salustio, pintando a una mujer de costumbres libres, añade este rasgo para completar el cuadro: «Bailaba con más primor de lo que conviene á una mujer honesta.»

Ovidio, ese poeta tan voluptuoso y de moral tan relajada, llama á los lugares de baile, «lugares de naufragio para el pudor, y á los bailes, semilla de los vicios».

Horacio, nada escrupuloso en cuanto á costumbres, censura tambien el baile y le considera como una de las causas de la depravación de los romanos.

«Los bailes, dice el filósofo Séneca, afeminan y corresponden el corazón.»

Cicerón, príncipe de los filósofos y de los oradores de la antigua Roma, en su discurso en favor de Lucio Murena, le defiende de la acusación de haber bailado, diciendo que «no había llegado su cliente á tal extremo de corrupción que se permitiese semejante exceso». «No puede esto creerse, dice, sobre todo en un cónsul, sino suponiendo en su conducta anterior vicios que hagan posible tal desorden (el baile). Ninguno que conserve su dignidad baila en su casa, ni en un banquete donde reine la sobriedad, á no ser que lleque á ponerse ebrio ó loco. Sólo se baila en los banquetes donde dominan la empriaguez y la sensualidad. El baile es el último de los vicios, pues los supone y contiene todos. Es el efecto ordinario de los festines destemplados, de la lujuria y de la relajación; es la sombra, esto es, el compañero inseparable de la lujuria.» Notad, lectores, que es Cicerón, que es un pagano el que llama el baile el último de los vicios.—*omnium vitiorum postrenum*— el compañero inseparable de la impureza—*umbram luxuriae*.

El Senado romano, aquella asamblea de reyes que tenía sobre el baile las mismas ideas que su primer orador, desterró de Roma, en

tiempo de Tiberio, á todas las bailarinas y danzantes, y el emperador Domiciano expulsó del Senado á muchos senadores por haber tomado parte en los bailes.

Se continuará.

Sa Guardiola del bé

Sr. Dr. de CA-NOSTRA.

Ja que, *Correo de Mallorca*, tengué entre altres bones idees, sa de recullir petites almoynes per ajudar a fer caritat social ¿perqué no s'ha de captar per repartir el pá de l'esperit amb el *Bolleti Dominical de les Párroquies de Mallorca*?

Si mos creim obligats a protegir la *Bona Prempsa*, ¿no darém proves de voler nodrir al poble famagat ab p. per s'ánima?

Devant Deu, aquesta *Guardiola*, al cap y a la fi, ¿No resultaria en augment del capital de bones obres que, cada cual, per si meteix, replega?...

No cal suscripció, basta que s'enviy, al respectiu Rector; lo que se pugui; y, al meteix temps, donar nota, a un periòdic cardòlich.

Valga com eczemple:

Al Rnd. Rr. de S. Miquel de Palma	
Son feligrés B. F.	5'00 ptas.
Dos esposos	0'25
Un Obrer	0'05

Dia 30 Juny—suma. 5'30
 Continuará.

NOTES D'UN PELEGRÍ

Mallorca, nostre benvolguda Roqueta, acaba de realisar una de les manifestacions més grans d'un poble essencialment cristiá; una Pelegrinació a Roma. Si en tot temps una pelegrinació a la Ciutat Eterna es digne d'encomi y d'alabansa, per la seva finalitat intrínseca, més ho es encara, en los actuals ateses les circumstancies crítiques pel que atravessa avuy la nostra desgraciada Patria, y sobre tot si se considera que cap motiu ni objecte especial ha excitat el seu interès, sino unicamente la devoció a la Cátedra de Pere y el desitj de consolar personalment el cor atribulat de nostro Pare Pio X, torturat per una de les nacions per éll mes estimades.

Si; el poble mallorquí corresponguent a les oportunes insinuacions qu'un dia li fé la Junta Organizada, ha sabut demostrar devant el món, que dins ell no s'extingueix jamay la fe y l'amor a l'Esglesia, perque son precisament l'herencia més validosa que li han llegat els seus avis.

Noltros, que tenguerm la ditxa de esser també pelegrí de Roma, y que recordam amb fruició tot lo que verem, accendint gustosos á l'invitació que se mos ha feta, feim avuy una resenya, encara que modesta, de la dita Pelegrinació.

Imposible me sería fer aquí menció de totes les excursions y jornades duites a terme dins la Ciutat Eterna; de ses impresions rebudes durant aquells vuit dies memorables, plens d'indifinits recorts...; d'aquelles hores curtès y deliciosas en que visqueren baix del Sol hermosissim d'Italia, dins la ciutat dels Papes, l'inclita Roma. Per lo meteix, m'abstench de donar una sucinta relació de tots els actes de la Pelegrinació per passar a relatar amb alguna extenció l'acte més patétich y commovedor de que tenguerm la ditxa de gosar, axò es: l'audiencia solemne que mos concedí el Pontífice Romá.

Re
 la Sa
 la ve
 nyat
 y de
 vant
 pros
 gusta
 aque
 re la
 acos
 del F
 llez l
 com
 sos a
 y est
 de C
 tant
 Llav
 veres
 ulls l
 al en
 dirig
 vega
 nostr
 ce P
 li cor
 lis en
 dels
 De
 seu t
 discu
 to, di
 llorca
 dels
 Ramo
 Co
 curs
 ció y
 pecia
 ristes
 ció y
 Apos
 gué,
 se qu
 trase
 «E
 Medi
 elles
 amb
 els fil
 acull
 el gra
 católi
 «P
 tada
 vastis
 il les
 tot el
 moses
 Sumo
 propo
 ri IV,
 VIII y
 Des
 tre il
 nich d
 pacific
 el mal
 despre
 proge
 acabá
 NOTA
 El c
 missat
 pera q
 guir
 ten un
 a bon
 el Pap
 el prop
 no pod
 a n-el

Reunits que forem tots els pelegrins dins la Sala del Consistori, apareix davant nostros la veneranda persona de Pio X, qui, acompanyat d'alguns membres de la Cort Pontificia y del nostre benvolgut Prelat, desfilá per davant les ilargues fileres de pelegrins, els quals prosternats en terra, besaven la seva mà augusta. Admirable y corprenidor va esser aquest acte. Imponent y arrebatador era veure la persona mateixa del Vicari de Jesucrist, acostarse a cada un, oferintli a besar l'anell del Pescador, revelant una humildat y senzilles heròiques, propies sols d'un sant en vida, com es Ell. Moment suprem!; instants preciosos aquells, en que mos fonc dat contemplar y estrenyer entre les nostres, la mà del Vicari de Cristo, d'aquell anciá venerable que amb tant d'acert regeix els destins de l'Església! Llavors, si, que sentiem bategar de bon de veres els nostros cors, revelant en los nostros ulls les emocions de qu'estavem saturats!; y al entretant un notable estol de seminaristes dirigits pel Sr. Sancho, deixa sentir per tres vegades l'hermós motet: *Oremus pro Pontifice nostro Pio* «Fassem oració pel nostre Pontífice Pio» Si, fasemla are y sempre...! *Que Deu li conservi la seva vida preciosa, y el fassi felis en la terra... y no l'entrech jamay en mans dels seus inimichs...*

Després de haverse assegut el Papa en el seu trono, el Sr. Bisbe, Dr. Campins, lletgi un discurs d'adhesió y afecte al Vicari de Cristo, discurs interesantíssim per tot fill de Mallorca, perque s'evocá en ell, la memoria d'un dels seus fills més ilustres; el Dr. Il·luminat, Ramon Lull. Vaix puix, a extractarlo aquí: (*) Comensa el Dr. Campins son brillant discurs fent la presentació de tota la Pelegrinació y de Mallorca al Papa, ocupantse en especial dels nombrosos sacerdots y seminaristes. Pasá, després, a demostrar la veneració y amor que Mallorca profesa a la Seu Apostòlica, veneració y amor, que segons digué, son tradicionals dins l'Illa daurada, sense que jamay s'haguin interromputs durant el trascur dels sigles.

«Encara que mos rodetjin les aigues de Mediterrá—continúa diguent—el sabi Prelat, elles no han impedit sa nostra comunicació amb el món. Per axò no son poch ni obscurs els fills de Mallorca que conseguiren honrosa acollida dins Roma; y un dels principals fuc el gran Ramon Lull, apòstol y màrtir de la fe catòlica»

«Per Ramon Lull, la Seu apostòlica es estada sempre el centre y punt de vista dels seus vastíssims plans y escrits innumerables. Ja visità les ciutats importants d'Europa, ja recorri tot el Nort d'Àfrica, consultant a les més famoses Universitats, sempre heu somet tot al Sumo Pontífice y personalment acudeix y proposa els seus plans a Nicolau III, a Honorí IV, a Nicolau IV, a S. Celestí V, a Bonifaci VIII y a Clement V.»

Després de recordar l'intervenció de nostre il·lustre compatrici, en el Concili Ecumènic de Viena, y del seu ideal d'una creuada pacífica mediant sa propagació de la fe entre el mahometans y altres infels; y, finalment, després de haverse ocupat de molts d'altres projectes del incansable apòstol mallorquí, acabá son discurs demanant a n-el Papa amb

NOTA DE LA REDACCIÓ

El COREO DE MALLORCA, tot adherirse al missatge que'l Sr. Bisbe llegí davant Pio X, espera que no serà totsol. Nosaltres que volem seguir la via de nostre Prelat y que tengueren una satisfacció al llegí que havia tret, com a bon Mallorquí, el gran Ramon Lull davant el Papa, fins indicantli que esperava que un dia el proposaria per exemplar a n-el món catòtic, no podeu menos d'adherirnos en tota l'anima a n-el missatge de nostre benvolgut Pastor.

llágr mes als ulls una copiosa bendició sobre tots els pelegrins y sobre Mallorca tota, donant fervorosas gracies al Altíssim per haver disposat qu'els mallorquins fossen els primers d'Espanya venguts a Roma a consolarlo en les seves penes ocasionades per la política opressora del actual govern.

Acte seguit, el Papa lletgeix un discurs seu bastant llarch, en que expressá a n-els mallorquins s'agrahiment de son cor per sa visita que li estaven fent. Parlá después de la Nació espanyola, encomiant la seva religiositat. Recordá que els nostros reys sempre s'han gloriat del honorós titol de Catòlics; y qu'els nostros Bisbes s'han distingit sempre per la seva devoció a la Santa Seu. Va exposar la necessitat de guardar amb esment sa pietat, diguent que la Relligió no muda, es sempre la meteixa, y principalment en los seus dogmes y moral. Finalment recomená a n-els pelegrins la tan insistida per ell, unió dels catòlics, per poder delensarnos amb valentia contra tots els inimichs de Cristo y del seu Vicari en la terra.

Acabat el seu discurs el Sumo Pontífice amb veu potent y magestuosa doná la bendició a tots els concurrents, y obrint els tresors de la Església, mos inriquí d'indulgencies y prerrogatives, retirantse després a les seves habitacions en mitx de les aclamacions dels pelegrins.

Abans d'acabar vuy donar l'enhonorabona més efusiva a la Junta Organizadora pels seus esforsos en procurar atendre totes les necessitats de la Pelegrinació; creguent interpretar aixís els sentiments de la Redacció de *Ca nostra*; enhonorabona que feim extensiva a totes aquelles persones que feren lo posible perque resultassen geugeres y entretingudes les travesies, atenent les dificultats que de si ja oferexen viatges de tal especi. ¡Visca el Papa Rey! ¡Visca Mallorca! ¡Visca el nostro Pastor!

J. A.

Inca—29—VI—10.

Cronicó d'Inca

Juny de 1910

Dia 19.—A Sant Francesc se fa una gran festa dedicada a San Antoni de Padua. Anit passada comensá en completes. Avuy missa de comunió general concurríidíssima, mes tart solemne bendició de lliris y ofici major a quin ofertori diu les virtuts del gloriós Taumaturgo el Pare Rigo Franciscá. El vespre se canta un bellíssim trissagi popular y el Pare Cerdá fa una fervorosa plática. Totes aquestes funcions, fetes ab Esposició y prenguent part ab lo cant el poble, han resultades acabadíssimes. Tot el dia la capella de Sant Antoni es visitada per moltitud de persones atretes per l'immensa lliriada que dalt a baix l'enremellen ab hermoses compostures.

—L'amic Payeras, mostra a l'entrada de ca-seva els quadres que han preparats per enviar a la Esposició de productes Balears. Hi té un estudi sobre dos nins que pinten un gerro en sorprenent naturalitat de qui n'hem sentides grosses alabanses. Les fotografies també cridem poderosament l'atenció.

Veurem el corresponent jurat quin cas en farà.

—Avuy se fan dos balls d'afarrat. Un a n-el Corté nou y s'altra a la carrera de lo que era col·legi de Sant Tomás de Aquino, propietat d'una distingida y piedosa senyora. ¡Quina pena dona veure desterrat de nostros costums

el ball ciàssic mallorquí per introduccions foresteres que resalten per la seua immoralitat! Nostros confiam en que les joves d'Inca que sempre s'han distingides per la seua recatés y modestia s'en retirarán no volguentse coctetar, perque no los confonguen, ab altres triades de cap de brot.

Dia 24.—A les nou del vespre, hora de comensar la revetla de San Joan, a dalt del Puig d'Inca descubrim una gran fogatera Patriòtica. No'm voldriem veure altra qu'encara els regionalistes d'aquí fossen els més constants y valents!

—Arriben els pelegrins de Roma tots contents y satisfets y sens novetat gracies a Deu. Mossen Miquel Llinás, que hi era, es portador d'un missal, un calis y un copon, objectes preciosos d'artística forma que regala el Rm. General de l'Ordre dels frares franciscans establits a Inca, pel culto de la iglesia de San Francesc.

Dia 24.—Sentim a dir, (no hu feim bó) que per la festa de nostros Patrons se vol obsequiar les virtuts heròiques dels Martirs de la Fe catòlica, Sant Abdón y Sènen, en tres dies de ball d'afarrats. Nosaltres no hu creim fundats en que la Majoria del Ajuntament es catòlica y que sempre ha pretengut que la gent piedosa y d'esglesia estiga a son costat, y per alló que no hi ha ningú que predeguí les seves taulades, creim que noha de comportar que se donin espectacles públics que han de ferir, necessariament, els sentiments catòlics de l'antiga y roligiosa ciutat de Santa Maria la Major.

Dia 25.—Els pous de vena primefjen d'aigo, a causa de no haver fetes aigos fortes al ivern. La font pública també se resent de lo meteix. L'Ajuntament ha nombrada una comisió de retjidors perque vejèn de solventar l'estrenyedat d'aigo qu'ens amenassa.

—El Municipi d'Inca subvenciona en cent pessetes l'Esposició de productes Balears.

—Comensa la cullita d'aubarcocs y se paguen a set pessetes el quintá.

Dia 9.—A la Parroquia s'hi celebra la solemníssima festa de San Pere. Mossen Nicolau Cortés de Palma, hi fa un sermó qu'es tota una pessa oratoria de literatura cristiana y mallorquina que dexa embaladit al auditori qui l'escolta. En una llástima que tant distingit orador no doni a s'estampa els seus sermons, desmentint, ab un testimoni més, que nostra llengua ro sols es graciosa per la rondaya y poesia, sino qu'ab ella poden donar forsa y esplendidesa a qualsevol materia y quèstió.

BOLLETÍ COMERCIAL

		Pessetes:
Bessó	el quintá de	a 93'50
Blat	la cortera de	a 17'00
Xeixa	id.	a 18'00
Ordi	id.	a 10'60
Ordi foraster.	id.	a 09'50
Sivada	id.	a 08'50
Ídem. forastera	id.	a 07'50
Faves cuïtores	id.	a 19'50
Ídem ordinaries	id.	a 18'50
Ídem. pel bestia	id.	a 18'00
Blat de les indies	id.	a 17'00
Monjetes de confit	id.	a 30'00
Ídem blandues	id.	a 27'00

Cultura Popular

LA MÚSICA Y LA SALUT

La música es una font d'impressions irresistibles de la qual els homes notables n'han tret partit en bé en mal en tot temps. La melodia té una gran forsa sobre la part moral y sobre la part física del home.

No solament la música es útil per la salut, sinó que també ho es pera curar moltes malalties, es higiènica y medicinal, ha fet cures maravolloses.

La música exerceix sobre la circulació una acció que pot ser estimulant y depressiva. Segons Binet y Courtier, aquesta acció se fa sentir sobre la respiració. La música pot esser considerada com gimnasia de pit y respiratoria. Tots sabem que ls obrers en sos penosos treballs s'ajuden ab el ritme dels seus cançons populars. Els soldats se cansen menos fent el pas al compás dels passos dobles.

El Dr. Gordou y Arosta ha estudiat cada instrument baix el punt de vista terapèutic.

El violón convé als hipocondriacs y als melancòlics.

El Contrabaix té efectes maravolloses en les atonies nervioses: també dona bons resultats en els estats flemmatics y en el mislicisme.

L'harpa es útil en la lústeria; la flauta contra les passions contrariades, y'ls principis de tuberculosis.

L'haulbois (no se quin instrument es aquest) tonifica la economia y torna la calma a un organisme desequilibrat per la pérdida de la fortuna, per passions exagerades, etc.

El clarinet es bó contra les atonies nervioses.

El corn inglés calma l'indignació.

La trompa es de gran afecte contra'l deliri de persecució.

La corneta treu la dexades y droperia; dona energia y activitat a les funcions, es útil contra la obesitat; el trompón contra la sordera.

El tambor pot ser empleat en les afeccions nervioses, sobre tot en les medulars que porten alteracions locomotores.

Totes les arts tenen per principi, com l'art musical, el sentiment de la armonia. Axis es com son eis guardians de la salut, tencint, baix la direcció de la voluntat a donar al ànima pau y calma. Elles son l'encant de la vida. Y en el mateix sentit de la mort, segons digue'l mistic Jacques Boehme: les ànimes trasportades a les eternals esferes son voltades de llum y d'armonia.

DR. E. FEUCHTERSLEBEN.

FUGA DE VOCALS

J. n. v. . . . n. . . . b. ll
nt b. ll. n. . . . T. n. n. n.
p. r . . . n. . . . n. . . . n.
q. h. d. n. t. m. ll. q. . . .

OCASIÓN Gran Baratura

Liquidación de libros referentes á Mallorca

REGALO AL PÚBLICO

Fijarse bien en los precios de coste y los de venta

	COSTE	VENTA
	Pesetas	Pesetas
BOVER.—Biblioteca Escritores Baleares.	18	6
CAMPANER.—Numismática Balear.	1250	5
ROSSELLÓ.—Obras rimadas de Ramón Lull.	1250	4
Lo Jòglar de Mallorca.	5	2
Poetas Baleares, siglos XVI-XVII.	350	1
XIX.	4	1
PENA.—Poesías en Mallorquí.	3	1
Cientos en Mallorquí.	2	1
FRATES.—Impresiones.	3	1
Escenas Baleares.	2	1
Géminis.	150	0'25
PONZO Y BOVER.—Diccionario de Antigüedades.	5	2
TARONJÍ.—Virtudes Cristianas.	2	1'50
WEYLER.—Tipografía de Baleares.	6	1'50
MONLAU.—Olivicultura y obtención del Aceite.		3
CAMPO.—Educación física.	3	0'75
PORTFOLIO de las Cuevas de Artá y Manacor.	750	4
JOVELLANOS.—Obra inédita relativa á Mallorca.	150	0'25
FORTEZA.—Obras críticas, tomo 1.º	150	0'25
RULLÁN.—Memoria sobre el Algarrobo.	1	0'25
JUJIO VÉRNE.—Obras completas, cuadernos 1 á 137.		80
MUSEO BALEAR, ocho tomos (ejemplar completo).		60

MUSEO BALEAR, tomos y números sueltos para completar colecciones, á precios reducidos.

DICCIONARIO ENCICLOPÉDICO HISPANO-AMERICANO, edición de Montaner y Simón, 26 volúmenes en folio; se vende con 35 por 100 de rebaja sobre su precio fuerte.

De todas estas obras hay existencia en esta Administración

Preciosos libros y objetos de premi per escoles. A nostra Administració

ALMACENES SAN JOSÉ

de

Ignacio Figuerola

BRONDO 7-9-11-ESQUINA BORNÉ

LENCERÍA, LANERÍA, GÉNEROS DE PUNTO, BISUTERÍA, NOVEDADES.

SASTRERÍA Y CAMISERÍA.

LA CASA MEJOR SURTIDA.

LA MÁS BARATA.

PRECIO FIJO

CAINOSTRA

QUINZENARI POPULAR.

Preu de subscripció

Un trimestre, mitja pesseta per tot Espanya y doble a l'extranger.

Els obrers que nos ho demanin tendran la subscripció per 10 céntims mensuals, 1'20 l'any.

Redacció, administració e imprenta: carrer de Mallorca, 1, Inca.

PAQUETES PASTILLAS PESETAS

1.ª marca: Chocolate de la Trapa. 400 gramos. 14, 16 y 24 1'25, 1'50 1'75, 2 y 2'50

2.ª marca: Chocolate de la Familia. 460 14 y 16 1'50, 1'75, 2 y 2'50

3.ª marca: Chocolate Económico. 350 16 y 18 1'25 y 1'50

Elaborados según fórmula aprobada por los Laboratorios Químicos Municipales de Madrid Pamplona y San Sebastián.—Cajitas de Merienda, 3 pesetas, con 64 raciones. Desde 100 paquetes, hasta la estación más próxima. Se fabrica con canela, sin ella, y la vainilla. No se carga nunca el embalaje. Se hacen tareas de encargos de 50 paquetes. Al detall, principales ultramarinos.